

Cinc-cents mots i escaig - V

Un relat de: [EmmaThessaM](#)

La visió de la figura del noi va provocar que a la Nunu li passés tota la seva vida pel davant. Començant pel dia en què va arribar a la vida i acabant amb el vidre de la joguineria que acabava de convertir en pols.

Patapim! Patapam! Pim! Pam! Catacrec! El maletí havia rodolat carrer avall, havia xocat contra un contenidor de piles, contra les rodes d'un furgó blindat, havia enderrocat una motocicleta aparcada en doble fila i havia acabat convertint en pols l'aparador de la botiga de joguines del final del carrer. Tenia un problema. La Nunu havia mirat al seu voltant. Les botigues encara no havien obert. Havia mirat cap amunt. Ningú no treia el cap per les finestres. Havia mirat cap avall, cap al final d'aquell llarg carrer que semblava endinsar-se en les estranyes de la terra, i s'havia posat a córrer. Començava a dubtar que fos bo fer les coses sense pensar.

Havia arribat davant la botiga de joguines i havia donat gràcies que no fos una joieria. Tots els diaris haurien publicat en primera plana que el robatori de joies trencant el vidre amb un cotxe, s'havia substituït pel de maletins assassins que es disparaven rodolant carrer avall des d'un desnivell de més de cinquanta metres. S'havia ajupit per recollir el cubicle metàl·lic i no havia pogut estar de preguntar-se, una vegada més, què hi podia haver dins d'aquella capsa de metall: pesava com un mort!

El maletí li havia estat a punt de caure de les mans en pensar-ho. Llavors havia negat amb incredulitat. No podia ser. Era massa petit per contenir un cadàver. I una bomba? Si no havia explotat amb les ventallades que acabava de rebre en el seu accidentat descens, no explotaria mai.

S'havia carregat el maletí contra l'estómac i havia començat a caminar lentament sota el pes que li oprimia els pulmons. Què hi devia haver allà dins que passés tant? L'únic que sabia era que pesava més que un sac de patates de vint quilos i que era impossible d'obrir. No li estranyava en absolut que els tres individus haguessin decidit abandonar-lo en la seva fugida.

Les dues cruïlles que faltaven per arribar el seu bloc de pisos se li havien fet eternes mentre desitjava que alguna ànima caritativa, bonifàcia i santíssima hagués decidit arreglar l'ascensor des de la seva última visita a l'edifici dues hores abans. Dues hores! El maletí li havia caigut de les mans per segona vegada. Per sort, aquesta vegada no havia rodolat. Per mala sort, li havia esclafat el turmell.

_ Ai!_ havia xisclat la noia tot asseient-se al bell mig de la vorera i maleint-se per haver-se entretingut amb ximpleries inútils. No havia d'anar a la universitat aquesta tarda? No hi havia d'anar a fer un examen? No havia dit el professor que aprovar l'examen era imprescindible, im-pres-cin-di-ble, per aprovar el curs?

Ja feia una hora que s'havia acabat. La curiositat va matar el gat. A ella li havia fer suspendre el curs i li havia esclafat un peu. Havia respirat a fons per donar-se ànims. El peu es curaria. Quedava per veure si la podrien suspendre tenint en compte que era la millor alumna de la classe. S'havia posat dempeus i s'havia tornat a carregar el maletí contra l'abdòmen. Havia arribat a l'edifici, havia trapassat el portal i havia descobert, amb desànim, que l'ascensor continuava sense funcionar.

_ Núria! A on vas tan carregada?_ havia preguntat una veu des de la porteria.

_ En teoria, al dotzè_ havia contestat tot encarant-se al jove d'ulls negres i cabells atzabeja que acabava de sortir de la porteria.

_ En teoria?

_ No sé si hi arribaré..._ havia esbufegat tot assenyalant el maletí.

_ Deixa'm ajudar-te..._ havia contestat l'Alfons tot agafant-li la caixa de les mans_. Déu n'hi do el què pesa! Què hi portes aquí dins, un mort?

La Nunu havia fet un somriure trencat i havia canviat ràpidament de tema mentre el noi començava a pujar les escales.

_ Alguna visita digna de comentari?

_ No... El de sempre..._ havia contestat tot esbufegant. Semblava començar-se a penedir d'haver-se ofert voluntari per pujar aquella capseta escales amunt_. Han vingut un avi i el què semblaven el seu fill i el seu nét a veure el pis en venda... La Natividad ha vingut a fregar l'escala... Tots els veïns s'han queixat per l'ascensor... La Clàudia t'ha preparat una sorpresa...

_ Han vingut a veure el pis en venda?_ l'havia tallat la noia que no havia escoltat res més després de sentir la descripció dels tres suposats compradors.

_ Sí..._ havia contestat l'Alfons tot arribant a l'onzena planta i deixant el maletí a terra_. Han ving...

Sense previ avís, l'esquelètica del sisè segona, que continuava fent footing per les escales, els havia assaltat amb el seu hámster esquizofrènic i havia començat a escridassar l'Alfons per haver fregat les escales sense avisar-la i haver propiciat que estigués a punt de trencar-se una cama. Dos segons més tard, l'Alfons tornava a ser a la planta baixa empès per la fúria del hámster mossegador.

La noia havia recollit el maletí i havia pujat l'últim tram d'escales. En arribar a la dotzena planta, el maletí se li havia escapat de les mans per tercera vegada en veure la porta del seu pis esbotzada, la paret completament ennegrida i el terra encatifat d'espuma. Ara ja tenia dos problemes.

En xocar contra el terra, la closca de nou s'havia obert.